

konferencen skulle føre til en kursændring i Burmastrategien. Der vil jeg godt sige, at det altså ikke er nogle rapportskrivere eller en konference, der afgør EU's fælles holdning. Det er altså udenrigsministrene eller statsministrene på et fælles møde. Det vil sige, at beslutninger træffes i Rådet, og der kunne ikke træffes beslutninger i går. Tværtimod var der enighed i går, har jeg fået refereret i dag fra mødet i går, om at fastholde sanktionerne.

Det finder vi også er det rigtige, dvs. målrettede sanktioner i forhold til regimet og en forstærket bistandsindsats baseret på reciprocitet, hvor EU reagerer proportionalt på fremskridt og tilbageskridt, men først og fremmest, som vi fik ind i den fælles holdning i efteråret, skal vi nu også kunne se på, hvordan vi rent konkret kan hjælpe oppositionen og demokratibevægelsen.

Kl. 14.25

Der er altså en lang række tiltag – nu har jeg ikke mere taletid – som hr. Rune Lund kan spørge til i det folketingsudvalg, hvor alle disse sanktioner er indeholdt, og så skal jeg svare på det.

Rune Lund (EL):

Jeg så her i morges, da jeg lige tjekkede, hvordan det var gået med konferencen Burma Day, til min forbløffelse – men dog heldigvis – at konferencens fokus var lavet om fra at handle om sanktionspolitik, for og imod, til i virkeligheden at handle mere om EU's humanitære bistand til Burma. Til min forundring så jeg søreme også, at der lige pludselig var blevet inviteret en oppositionspolitiker, nemlig den person, som udenrigsministeren nævner, Harn Yawng hwe. Men han blev inviteret i sidste øjeblik.

Men det, som i virkeligheden er vigtigt nu her, og det spørgsmål, der står tilbage, er den rapport, som lå til grund for Burma Day, og det er den rapport, som er udarbejdet af Morten Pedersen og Robert Taylor, som er erklærede modstandere af sanktionspolitikken over for Burma, hvilket f.eks. ikke er Enhedslistens politik.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvilken status den rapport har. Er det en rapport, hvor man nu siger, at det bare er et stykke papir, som kun står for, hvad de to personer mener, og at det intet har at gøre med, hvad EU i øvrigt går og mener? Er det sådan, det skal forstås?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Ja, jeg kan ikke forstå det anderledes. Den har ikke været forelagt udenrigsministrene, den er

altså blevet brugt som en slags tænkepapir eller debatoplæg i den kreds der. Jeg har heller ikke selv læst rapporten, og jeg mener heller ikke, at det er min embedspligt at læse den rapport. Den indgik som oplæg til overvejelserne på den konference.

Jeg er også enig i, at konferencen fra starten burde have inviteret flere fra den demokratiske opposition. Det ville også være sket, hvis vi havde stået for den konference, men nu er det jo ikke os, der indkalder til konferencen, det er kommissærerne. Den burde have været bredere sammensat.

Men det, jeg lægger vægt på – og der tror jeg såmænd ikke, vi er så uenige – er, at vi skal gøre, hvad vi kan for at vise regimet, at vi ikke accepterer det, altså sanktioner over for regimet, selv om de åbenbart ikke virker, men det er dog et signal. Og så skal vi sørge for at gøre, hvad vi kan for at få fremmet vilkårene for den almindelige burmeser.

Det fik vi ind i den fælles holdning: forbud imod, at virksomheder eller organisationer registreret i EU stiller finansielle midler såsom lån eller egenkapital til rådighed for navngivne statsejede burmesiske virksomheder.

Vi har lavet indefrysning af midler tilhørende kredsen af medlemmer af militærregimet og andre knyttet til regimet. Vi har suspenderet højniveaubesøg til Burma. Og så er der det væsentlige i det, jeg vil hen til: forbud mod ydelse af ikkehumanitær bistand til Burma – humanitær bistand vil vi jo gerne give.

Forbuddet gælder dog ikke projekter, det vil sige, at følgende ting kan komme igennem og leveres: projekter, der ydes gennem FN eller internationale organisationer, og som vedrører menneskerettigheder og demokrati, fattigdomsbekæmpelse, sundhed og grunduddannelse eller miljøbeskyttelse, altså skovdriften.

Så jeg tror, vi har den rigtige strategi: at vise regimet, at det er uacceptabelt, at vise befolkningen, at vi kerer os om den og i stedet for at lade den være offer for sanktioner, som jo ofte er tilfældet, gå ind og prøv at hjælpe folkene.

Rune Lund (EL):

Jeg er glad for udenrigsministerens svar. Sådan som jeg forstår det, får jeg nu bekræftet, at det stykke papir, den rapport, som blev lavet af de to navngivne herrer, som jeg har snakket om tidligere, er et stykke papir, som udelukkende står for deres egen regning, og det er ikke et papir, som på nogen måde skal forstås som værende